

PAUL CELAN

Számláld a mandulaszemeket

Számláld a mandulaszemeket,
számláld, ami keserű volt és ébren tart,
számlálj engem is közéjük.

Szemedet kerestem, amikor fölnyitottad és senki nem
nézett rád,
kifeszítettem azt a titkos fonalat,
melyen a harmatcsepp, amit gondoltál,
legördült a kelyhekbe,
amiket egy szó őriz, mely nem talált senki szívéhez.

Csak ott léptél egészen a névbe, mely tiéd,
biztos lábbal ott léptél önmagadhoz,
hallgatásod harangszékén szabadon lendültek a kalapácsok,
hozzád lökte, amit meghallott,
köréd fonta karját, ami halott,
és egymás nyomába lépve mentetek át hárman az esten.

Tégy keserűvé.
Számlálj a mandulaszemekhez.

Egyszer

Egyszer,
akkor hallottam őt,
akkor mosta a világot,
észrevétlen, egy éjen át,
valóban.

Egy és végtelen,
temet,
teremt.

Fény volt. Élet.

(Schein Gábor fordításai)

HANS SACHS

Kivándorlás

Amit mondhattam, elmondtam.
Por száll, zord idő.
Indulok, galléromat fölcseptam.
Késő már, nincs idő.
Szél zúg, s fölötte már súlyos hant.
Amit mondhattam, elmondtam.
Nincs idő.

(Schein Gábor fordítása)

Hans Sachs (1494–1676) német mesterdalnok, az egyedüli, akinek ismertsége és népszerűsége túlélte az évszázadokat. Bőséges életműve, amely nem csupán verseket, hanem színdarabokat is tartalmaz, a 16. századi német városi kultúra legfontosabb dokumentumai közé tartozik. Kései ismertségét Goethének, Wielandnak és legfőképpen Richard Wagner *A nürnbergi mesterdalnokok* című operájának köszönheti, amelynek ő az egyik főszereplője.

MESTYÁN ÁDÁM

Komp

Már a kompon is csak a macskákat látom,
halott macskák hevernek szerte a világon,
macskákat láttam fejtető nélkül Kasztliában,
vérző hasú macska hevert a balatoni út mellett,
kinyomott szemmel vergődik egy török cica,
és erről az jut az eszembe, hogy ki vagyok én,
az jut az eszembe, hogy láthatom a halottakat,
s míg földrészek között jár a komp, történelem
hullámszik a vérben, kifújja a szél a magyar bőrt,
mert ami túl közel van, az nem is látszik,
messziről meg fene tudja, hogy mi is vagyok én,
ti vagytok a családom, szeretnetek kell engem,
de is kik emlékeznek a halott macskákra,
a szerelmeim hónapok óta jönnek-mennek,
nem marad befejezetlen egyetlen pillantás,
egyetlen visszafojtott, elharapott vágy sem,
így folyton a történetek végében élek,
a halottak az út mellett nézik az eget,
lassan megérkezem Európába, this is the end,
ahol minden sokkal, de sokkal drágább.

Zavar

Zavart írok, mert csak a zavar marad,
egyedül ülök, mert az van, csak az van,
a gazdag költő és rokonai, az angyalok,
ez a melankólia: lassan kering a vér,
nem mozog az arcbőr, de durván
mosolygok, a jókedv, kérem, hatékony,
nincsen szám, nincsen tekintetem,
az űrbe vattát gyömöszölök, töltse ki,
éjjelente nyugodtan alszom,
tisztán tartom a lakást, gyakran mosok,
néha eszembe ötlik: ily csúnyán elmaradni,
ily gonoszul rontani sorsomat, ti vágyak,
és olyankor meneküljön ez a város,
összezúgom központjait, össze minden terét,
így élek, körülöttem a zavar, ugyan
mi kell ahhoz, hogy egyszer apa legyek?